

Casino Kursaal Oostende

't van Oostende

Van Brussel naar de kust met Johan Verminnen IK BEN EEN BEETJE HET BON-VIVANT TYPE

Straks presenteert hij het Ostend Rhyth'm en Jazzfestival te Oostende. Niet toevallig. Johan Verminnen is niet de «gladde presentator», maar hij is wel op de hoogte en weet op zijn jongensachtige manier te boeien. Dat bewees hij onlangs nog op de televisie tijdens het programma «So what». Een programma dat handelde over de jazz-musici en jazz-muziek. Heel eenvoudig en speels gebracht zodat het ook voor niet insiders de moeite bleek. Vermits we dus toch een tijdje met hem te doen zouden krijgen hier aan de kust besloten we veiligheidshalve hem thuis eens op te zoeken. En «thuis» dat is voor Johan Verminnen «Brussel». De stad die hem nog steeds inspireert tot zingen, schrijven van teksten en dus creatief zijn. Een rasartiest die om god weet wat voor reden net niet wist door te breken. Een rasartiest die zowel in het Frans als het Nederlands zingt en vooral bekend raakte door liedjes als «Rue de Boucher», «Brussel mijn stad», en zeker door een nummer als «Laat me nu toch niet alleen».

«Brussel mijn stad.»

Johan Verminnen woont in de Rue Antoine Dansaert. Dat is vlakbij «De Beurs», de chique Boulevard Anspach, het volkse Place St. Catherine en de Grote Markt met internationale allure en sfeervolle zijstraatjes. Het Brussel dat inderdaad misschien te weinig Belgen kennen. Het ligt nochtans dichterbij dan Amsterdam, Parijs of Londen. Een hoofdstad, niet alleen van België, doch van geheel Europa. Overdrijven we? En toch is voor wie Brussel kent het een gezellige stad gebleven. De agressiviteit die we ontmoeten in Amsterdam en Londen is hier alvast heel wat minder. En tot nu toe lijkt het nog altijd stukken veiliger hier je wagen te parkeren dan in Parijs of Amsterdam. Waar of niet? Op de hoek het befaamde «China Town». Een chinees restaurant van topklasse. De cafés heten hier De Beurs, Graaf van Egmont, Falstaff een paar clubs ook zoals Casino Fantasia, Duchess Club... een drukke stad met een intens nachtleven.

Johan Verminnen woont vier hoog in één van die oude wat vervallen geraakte appartementsgebouwen. De charme van het goedkoop en toch ruim wonen. En die ruimte heeft hij nodig.

Johan Verminnen werd geboren in de Brusselse randgemeente Wemmel en dit in het jaar 1950. Naar de grote school gaan betekende naar Brussel komen, voor administratie kon men ook best in Brussel terecht en uitgaan, dat gebeurde ook in Brussel. Of zoals Johan het lachend uitdrukte, «Hoe meer je naar Brussel kwam, hoe groter je werd». In die grote stad was het ook dat Johan zijn eerste liedjes zong. Enthousiast maar onopgemerkt, tot hij in 1969 besloot mee te doen aan de populaire televisiewedstrijd «Ontdek de Ster». Johan Verminnen won en er was inderdaad een ster ontdekt. Aanvankelijk vonden velen het wel wat vreemd. Die gedurfde combinatie van chanson en pop.

Het echte chanson komt weer.

Maar in 1969 kon en mocht er nog veel. Eigenlijk was die wijze van zingen eerder toevallig ontstaan. Een gevolg van zijn contact met tal van muzikanten meent Johan Verminnen. Uit diverse

ideeën, het luisteren naar de muziek van anderen ontstond mijn stijl. Maar uitgevonden heb ik niets aldus Verminnen. Doorheen al die jaren, tot op de dag van vandaag blijft Johan Verminnen openstaan voor de ideeën van muzikanten. Zijn eerste pianist was ten andere niemand minder dan Raymond van het Groenewoud. Daarna kwamen er nog vele anderen zoals Koen De Bruyne, nu helaas al dood, Jean Marie Aerts, de man die T.C. Matic gemaakt heeft, Jean Blaute, Frans Ieven en meer recent mensen zoals een Eric Mellaerts. Een gemeenschappelijke liefde: de muziek. Want al die muzikanten waren geënt op de jazz-muziek.

De eerste liedjes van Johan Verminnen, een combinatie van het pure chanson en pop-muziek kwamen aanvankelijk wel wat vreemd aan. Doch het publiek apprecieerde het eerlijk talent van de jonge wat onhandige grootstads-jongen.

Voor velen is hij dan ook tot de dag van vandaag gebleven. En daar zijn, zijn succesliedjes als «Rue de Boucher», «Brussel mijn stad», «Laat me nu toch niet alleen» zeker niet vreemd aan. In zijn liedjes blijft hij de romantische soms ook uitbundige chansonnier.

Een uitdrukking van mijn typisch vlaamse geaardheid vertelt Johan Verminnen. Een beetje het bon-vivant type. Als we hem vragen twee liedjes uit zijn eigen repertoire te kiezen dan aarzelt hij geen ogenblik.

«Bar Tropical», dat was geschreven voor een vriend van me. Op een avond in een Brussels café bekleog die er zich over in Congo geboren te zijn. Nu woonde hij in België en Congo was Zaïre geworden. Die avond was hij droevig gestemd, hij voelde zich heimatloos. Toen heb ik dat nummer «Bar Tropical» voor hem geschreven. Een uitbundig nummer, dat wel. Een andere liedje dat is natuurlijk «Laat me nu toch niet alleen.» Velen hebben op die muziek hun vrouw leren kennen. Als ze daar achteraf spijt over hebben kan ik daar natuurlijk niets aan doen.»

Het blijft hoe dan ook heel druk rond Johan Verminnen. Optredens in Brussel, in Vlaanderen doch ook in Wallonië. Want ooit won Johan Verminnen op het Festival van Spa. En dat is niet niks. Vandaar dat hij zowel in Charleroi als in Hasselt, in Verviers als in Brugge optreedt. Maar deze zomer zit hij voor twee maanden aan de kust. Geen vakantie, doch keihard werken. Optredens verzorgen, doch ook zelf presenteren. Het show-element heeft hij op zijn manier wel geleerd. En voor de toekomst blijft Johan Verminnen die zichzelf wel wat lui vind toch nog optimistisch. Onlangs verscheen nog een single met daarop onder andere het minder bekende liedje van Brel « Pour un ami pleuré ».

« Ook de artiesten moeten inleveren. De crisis is hard maar juist daardoor krijgen we een zuiverder, een eerlijker mu-

ziek. De artiest zal weer moeten bewijzen dat hij echt iets kan. Desnoods zonder al die elektronische spullen. Een doodgewone piano en een goede stem. De tijd van de eenvoudige troubadour komt weer, daar ben ik stellig van overtuigd. »

presentatie:
JOHAN
„So What”
VERMINNEN

Dit was het dan, Johan Verminnen in Brussel, een stad waar hij van houdt en waarover hij met zeer veel enthousiasme kan vertellen. Misschien dat we nog ooit eens samen met hem een stuk maken over dat Brussel dat hij zo goed kent. Met zijn alternatieve theaters, zijn jazz-café's, zijn woelige nachtcafé's, zijn kroegen waar er vooral dan Franse chansons gebracht worden, zijn bars, videoclubs, café's waar alleen maar Afrikaanse muziek gebracht wordt enz... Brussel, een fascinerende stad... en smeltkroes van culturen. Maar dan zonder de problemen die wij niet hoofdstedelingen meestal voor onze ogen geafficheerd zien als we het hebben over Brussel. Tot deze zomer aan zee Johan!

C.W.